

Toto je druhý příběh z tříčlenné série od Póla Ó Muirí na téma Druhá světová válka, které jsem si kdysi přečetl v týdeníku Foinse a zaujaly mě. Originál jsem bohužel už dávno ztratil a nemyslím si, že tyto povídky kdy vyšly knižně. K překladu té poslední třetí se tedy už asi těžko dostanu.

Pól Ó Muirí

Válka: Malta

Valletta. To byl cíl mojí cesty. Valletta. Už jen to jméno znělo tajemně a lákavě. Při pohledu na tlusté městské zdi jsem měl pocit, že je nemůže rozbit ani největší bomba na světě. Na obléhání bylo město koneckonců zvyklé. Ve středověku ho obléhali Turci, ale povedlo se mu vytáhnout hlavu z oprátky a já jsem pevně doufal, že se mu to povede i teď, v roce 1942.

Byl jsem rád, že tam jsem. Byl jsem rád, že se účastním války. Lidé se mě ptávají, jestli jsem do britské armády vstoupil z nenávisti k Hitlerovi a Mussolinimu. Tak to ale vůbec nebylo. Nešlo mi o nic jiného než o vlastní svobodu. Nešlo mi o nic jiného než nechat za sebou zaprášené belfastské ulice a podívat se na místa, která většina sousedů nikdy neviděla. Celý život jsem se těšil, až jednou dám sbohem rodnému městu a vydám se na cestu po světě. Spíše než pozemní vojsko jsem si zvolil letectvo, protože létání mi připadalo tajemnější než obyčejné vojákování; a jelikož jsem neuměl plavat, byla by hloupost hlásit se do loďstva. Měl jsem plné zuby chudoby a viděl jsem šanci uniknout. Tak jsem unikl.

Poslali mě do maltské Valletty, a přestože jsem si tam při obraně proti Luftwaffe zažil svoje, bavilo mě to a už nikdy potom jsem nepoznal takové kamarádství, jaké bývá mezi muži, kteří pospolu bojují a umírají. Svobodu létání si nedovedeš představit; letadlo se pod tebou naklání a ty máš radost, že jdeš do útoku. Ano, radost. Každou loď, na kterou natrefíš, můžeš klidně poslat ke dnu Středozemního moře. Nepřítel ti oplácí palbu, jako by na tebe vrhal zápalky. A představ si ten úlek, který tě uchopí, když na tebe ze slunce vyletí nepřátelské letouny. Přibližují se k tobě šílenou rychlostí a metají po tobě plameny, zatímco ty namáháš kompas za hranice fyzikálních možností a utíkáš. A pak ta úleva, když už je po všem, ty sedíš zpátky v kasárnách a jsi naživu. Tehdy víš, jakou skutečnou hodnotu má lidský život, tvůj vlastní život.

V Královském letectvu jsem strávil jen čtyři roky, a to víc než před 60 lety, ale ty dny na mě zanechaly stopu, která nikdy nezmizí. Příznám se, že mi ty dny chybí. Chybí mi, protože jsem tehdy měl pocit, že můj život má smysl.

Překlad: Michal Boleslav Měchura
valselob@hotmail.com